

Jakobsen). 2. beh. $\frac{23}{4}$ (F. sp. 4953). Henvist til fornyet udvalgsbehandling. Tillægsbetænkning (B. sp. 589) afgivet $\frac{23}{4}$. 3. beh. $\frac{27}{4}$ (F. sp. 4976). *Loven stadfæstet 1. maj 1954.* (Lovt. nr. 139).

Loven tilsigter en *overgang til fri ejendom af samtlige familiefideikommissarier med virkning fra lovens ikrafttræden*. Man har dog ment at burde *undtage de familiefideikommissarier, der udelukkende består af løsøre*, ligesom man, forsåvidt angår familiefideikommissarier, der foruden en pengekapital tillige omfatter løsøre, har givet besidderen valgfrihed med hensyn til ophævelsen af det fideikommissariske bånd på løsøret. Med hensyn til successorerne har man henlagt *to femtedele af fideikommissets værdi* til fordel for disse. Denne brøkdel svarer til den ved lensafsløningsloven af 1919 § 4 fastsatte, men i modsætning til ordningen efter sidstnævnte lov kommer *hele erstatningen til udbetaling ved den nuværende besidders død*.

Herom bestemmes nærmere i § 6, at når visse i loven angivne betingelser er opfyldt, udleveres $\frac{3}{5}$ af værdien af familiefideikommisset til den ved lovens ikrafttræden værende besidder til fri rådighed. Af de resterende $\frac{2}{5}$ nyder han indtægten for sin livstid, således at denne del af formuen ved hans død udleveres til fri rådighed til den person, som ifølge den for familiefideikommisset gældende successionsorden ville have været berettiget til at tiltræde besiddelsen, hvis ikke fideikommisset var overgået til fri ejendom.

Såfremt den indtægt, en besidder af et familiefideikommiss eller en del af dette oppebærer af fideikommisset, ikke overstiger 100 kr. om året, overgår hele fideikommissets formue eller hele den del, hvoraf han oppebærer indtægten, til besidderens fri rådighed. Overstiger indtægten vel 100 kr., men ikke 400 kr. om året, kan overformynderiet med samtykke af den nuværende nærmeste successor træffe tilsvarende bestemmelse.

Når man *ikke har villet begunstige den person, som ville have tiltrådt besiddelsen af fideikommisset ved det andet besidderskifte*, såfremt fideikommisset stadig bestod, er det ud fra den betragtning, at erstatningen kun bør tilfalde personer, som i et vist omfang må antages at have indrettet sig — f. eks. med hensyn til uddannelse og lignende — i forventning om, at de ville blive